

[Indenrigsministeren]

Jeg har ment det rigtigt at lægge et forslag frem, som var ufuldstændigt i den sammenhæng, at der ingen straffebestemmelser er, fordi jeg mener, det ville give en helt forkert baggrund for at komme igennem med det, som har været flertallets formål. Jeg har da heller ikke mødt bebrejdelser for, at straffebestemmelserne er udeladt. Tværtimod har jeg mærket mig i debatten, at fru Aase Olesen har udtalt, at hun var tilfreds med, at der ikke var straffebestemmelser.

Så langt er vi altså enige. Men hvis man omhyggeligt sætter sig ned og vurderer, hvad der var teksten i beslutningsforslaget og rækkevidden af de enkelte pålæg, og sammenholder det med lovforslaget, vil man se, at det absolut er udformet moderat og så hensigtsmæssigt som muligt. Det er min overbevisning, at det forholder sig sådan. Det er ikke mindst et svar til fru Birthe Hansen, som var inde på netop det tema.

Men hvis man som følge af, at man nu har set, hvordan en juridisk udformning af det givne parlamentariske pålæg falder ud, er betænkelig ved udformningen, så siger det sig selv, at jeg meget gerne er behjælpelig med hensyn til at forme tingene på en sådan måde, at det i højere grad er i overensstemmelse med det, som har været meningen fra et folketingsflertals side.

Jeg tror i øvrigt, at det vil være en god ting for den videre debat om dette vidtrækkende spørgsmål, at opfattelserne hos mange af de parter, som dette forslag vedrører, kommer frem.

Jeg er enig i, at det havde været godt, hvis vi havde haft høringssvarene fremme her. Vi har ikke alle svarene i hus endnu, men vi kan meget hurtigt, tror jeg, skaffe de sidste frem, så dette grundlag foreligger. Det er mit indtryk, at der hos dem, der i det daglige i den offentlige sektor – og det er jo det, vi taler om – skal leve med disse regler, vil være mange overvejelser om, hvordan de kan gøre det, lige så vel som parterne på arbejdsmarkedet, som jo altid i hele vores udvikling omkring arbejdsmiljø har haft en betydelig indflydelse på hverdagens vilkår igennem drøftelser i samarbejdsudvalg osv., bør ind i billedet. Derfor er jeg også glad for, at Arbejdsmiljørådet har taget dette spørgsmål op, for jeg mener faktisk, at en række af de ting, som man her har søgt at lovgive for på offentlige arbejdspladser som f.eks. et rådhus,

et sygehus, eller hvor det nu kan være, er ting, som i første række burde kunne drøftes og aftales mellem parterne på stedet. Det ville være mere i tråd med hele den tradition, vi har i Danmark for, hvordan situationen på arbejdsmarkedet og på den enkelte arbejdsplads udvikler sig. Det er en tradition, som jeg meget gerne ønsker at følge, for jeg mener, der ligger meget, meget godt i den.

Man måtte næsten også få det indtryk fra flere indlæg, at vi her gik ind i svenske tilstande. Jeg vil gerne korrigere og sige, at Sverige har ikke nogen forbudslovgivning. Sverige har løst opgaven at sikre røgfri miljøer, sikre hensyn over for ikkerygere, på en måde, hvori der ikke er indgået forbudslovgivning; det er sket igennem oplysning og praktisk tilrettelægning af tingene. Jeg mener, at Sverige er nået et meget langt stykke i retning af at opfylde gode intentioner på dette område, men det er forkert at anvende en henvisning til Sverige.

Der er kun to lande, som har en lovgivning, som er i familie med den, der her er fremlagt: det er Island og Finland, og så kan der i USA være delstater, som har tilsvarende bestemmelser, men ellers har man anvendt andre fremgangsmåder, og det gælder også Norge.

Hr. Taanquist var i sit indlæg inde på den tankegang, at regeringen havde en løs holdning til spørgsmålet om de gener og skader, som tobaksrygning forårsager. Det vil jeg meget gerne sætte på plads. Det er på ingen måde tilfældet. Vi deler præcis den opfattelse af problemets alvor og størrelse, som flertallet har, men vi har en anden opfattelse af, hvordan vi bedst når frem til det rigtige resultat. Det har vi tilkendegivet allerede i maj måned 1986 i forbindelse med den afstemning, der fandt sted her i salen om fru Aase Olesens forslag, og det har vi tilkendegivet i forbindelse med fremsættelsestalen her, som det også allerede er bekendt.

Der er, tror jeg, ikke nogen grund til at prøve at sætte et skel ned med hensyn til hensigterne, men vi har forskellige opfattelser af, hvordan vi mest positivt og hurtigst når frem til et godt resultat.

Jeg skal ikke og kan heller ikke gå ind i alle de enkelte spørgsmål, som er rejst med hensyn til, hvordan dette nu i givet fald vil virke med hensyn til opdeling i tog eller busser, eller hvad der nu kan være af praktiske